

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 332 **din 08.04.2020**

Dosar nr.: 818/2019

Petiția nr.: 7084/22.11.2019

Petentă:

Reclamată: S.C. Călimănești - Căciulata

Obiect: nerespectarea drepturilor pentru persoanele cu handicap

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul părții reclamate

S.C. Călimănești – Căciulata S.A. – Calea lui Traian nr. 910-912-914, Călimănești, județ Vâlcea

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Nerespectarea dreptului de parcare pe loc gratuit pentru o persoană cu handicap

III. Procedura de citare

4. În temeiul art. 20, alin.4, din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin intermediul adreselor nr. 7572/10.12.2019 și 7084/10.12. 019, a citat părțile pentru data 14.01.2020.

5. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petentei

6. Petenta, fiind mamă și reprezentant legal a unei persoane cu handicap, reclamă faptul că, aflându-se la tratament la Hotel Cozia – Căciulata, în perioada 22.10-07.11.2019 (16 nopți), nu a beneficiat de gratuitate pentru parcare a autoturismului, fiind nevoită să plătească contravaloarea acestui serviciu public, deși deținea cardul-legitimăție pentru această facilitare.

7. La solicitarea acordării din partea reclamatei a gratuității locului de parcare, petentei i s-a răspuns că fiind cazul de proprietate privată nu se aplică prevederile acordării gratuității pentru persoanele cu handicap, fiind nevoită să plătească ca orice alt turist contravaloarea serviciului pentru 16 nopți, pe durata cazării la hotel.

8. Petenta a depus la dosar fișele de tratament balnear pentru petentă și fiica sa, care atestă perioada cazării, biletul de intrare în incinta hotelului cu contravaloarea parcurii și copia

cardului – legitimație de parcare pentru persoanele cu handicap.

Sușinerile reclamatului:

9. Reclamatul, în punctul său de vedere, înregistrat cu nr. 118/09.01.2020, precizează faptul că incinta complexului balnear Cozia aparține societății comerciale reclamată, fiind o societate comercială română cu capital privat integral ce activează în domeniul turismului.

10. În incinta complexului, spațiul destinat parcarii autoturismelor turiștilor a fost configurat astfel încât un număr corespunzător de locuri de parcare sunt adaptate pentru persoanele cu handicap, locurile fiind marcate și semnalizate în acest sens. Aceste locuri de parcare sunt amplasate în proximitatea rampelor de acces destinate persoanelor cu dizabilități.

11. În continuarea punctului de vedere, reclamata face referire la o serie de prevederi legale care reglementează definiția de clădire de utilitate publică, instituția de utilitate publică și în acest sens, coroborând aceste definiții, considerând că societatea comercială reclamată nu are statut de utilitate publică, nefiind obligată să asigure în incinta complexului parcare gratuită pentru autoturismele persoanelor cu handicap.

12. Aceasta menționează că, în vecinătatea complexului balnear, chiar lângă intrarea în incintă, există spații de parcare ale domeniului public U.A.T. Călimănești, în care sunt adaptate mai multe locuri de parcare gratuite destinate persoanelor cu handicap, petenta având posibilitatea de a parca gratuit autoturismul pe unul dintre aceste locuri.

13. Din aceste considerente, reclamata consideră că nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare.

V. Motivele de fapt și de drept

14. În fapt, Colegiul director reține refuzul respectării prevederilor Legii 448/2006 privind facilitatea de a parca gratuit autoturismul personal a unei persoane cu handicap, posesoare de card – legitimație, în parcare deținută de societatea comercială la care a fost cazată în vederea efectuării unor proceduri și tratamente medicale.

15. În drept, Colegiul director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că potrivit jurisprudenței sale, discriminarea presupune tratarea diferită, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, a unor persoane aflate în situații relativ similare (A se vedea cauza Orsus și alții v. Croația, hotărârea din 16.03.2010, precum și cauza Willis v. Marea Britanie, nr. 36042/97, § 48, ECHR 2002 IV). Articolul 14 nu interzice ca Statele membre să trateze diferit grupuri de persoane cu scopul de a corecta "inegalități de fapt" între acestea. Într-adevăr, în anumite situații, eșecul, în sine, de a încerca corectarea inegalităților prin tratament diferit, poate da naștere unei încălcări a Articolului 14 (a se vedea în acest sens cauza "relating to certain aspects of the laws on the use of languages in education in Belgium", § 10; cauza Thlimmenos v. Grecia, no. 34369/97 și altele). Statele contractante dispun de o marjă de apreciere pentru a analiza dacă și în ce condiții diferențele aplicate unor situații similare justifică un tratament diferit.

16. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat că o politică generală sau o măsură care are un efect disproporționat asupra unui grup particular de persoane poate fi considerată discriminatorie indiferent de faptul că aceasta nu a vizat în mod specific acel grup de persoane. De asemenea, Curtea a statuat că discriminarea potențial contrară

Convenției poate rezulta dintr-o situație de facto. (cauza Zarb Adami v. Malta, no. 17209/02, § 76).

17. Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccherro and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91).

18. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Colegiul director al C.N.C.D. analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constituive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

19. Astfel, potrivit Art. 1 alin.2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată “Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice”. Art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată definește conceptul de discriminare prin care se înțelege “orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

20. Raportat la prezenta speță, Colegiul director reține următoarele: petenta, mamă și reprezentant legal a unei persoane cu handicap, posesoare de card – legitimație pentru parcare gratuită, la parcare corespunzătoare unității de cazare și la care efectua proceduri medicale de tratament nu e beneficiat de această facilitate, prevăzută de Legea 448/2006.

21. Reclamatul arată că deține un număr de locuri adaptate persoanelor cu handicap însă societatea comercială reclamată nu are statut de utilitate publică, nefiind obligată să asigure în incinta complexului parcare gratuită pentru autoturismele persoanelor cu handicap.

22. În aceeași măsură, este necesar a sublinia că orice furnizor de servicii sau autoritate ar trebui să dispună toate eforturile necesare pentru a asigura că accesul și implicit integrarea acestor persoane cu asemenea nevoi speciale, prin impunerea acordării unor facilități se realizează în mod efectiv.

23. Din acest punct de vedere, Colegiul este de opinie că societatea reclamată trebuie să

depună diligențele necesare pentru a se asigura că persoanele cu dizabilități beneficiază de drepturi și facilități.

24. Din acest punct de vedere se impune a preciza că persoanele juridice, inclusiv companiile private, trebuie să manifeste exigență și preocupare, având în vedere importanța respectării principiului nediscriminării.

25. Inclusiv furnizorii de servicii, comercianții trebuie să aibă în vedere această exigență pentru prevenirea oricăror posibile comportamente discriminatorii deoarece dreptul de a nu fi supus discriminării constituie unul dintre drepturile fundamentale într-o societate democratică, dreptul la egalitate constituind un drept cu aplicare imediată și nu progresivă, având în vedere că discriminarea în sine este un afront adus demnității umane.

26. Colegiul director consideră că în prezenta speță respectarea drepturilor și beneficiilor persoanelor cu handicap trebuie urmărite mai atent deoarece specificul activității societății, acela de servicii medicale și de tratament, conduce la premisa că numărul persoanelor cu dizabilități este mult mai mare în comparație cu unitățile de turism în care se asigură doar servicii de cazare și de masă. Din această cauză, situația specifică presupune abordarea unor măsuri specifice în respectarea egalității drepturilor.

27. Față de considerentele de mai sus, Colegiul director constată că se poate reține existența faptei de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

28. Sunt incidente, de asemenea, și prevederile art. 10 ale O.G. nr. 137/2000, care stabilește: „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, discriminarea unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauza prin: [...] h) refuzarea acordării pentru o persoană sau un grup de persoane a unor drepturi și facilități.

29. În același timp, Colegiul director recomandă societății reclamate să asigure și în incinta complexului balnear, având în vedere specificul activității comerciale, un număr de locuri de parcare destinate persoanelor cu dizabilitate, posesoare de card-legitimăție sau eventual, scutirea taxei de parcare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate constituie discriminare potrivit art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 10, lit. h) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;
2. Sancționarea reclamatei cu avertisment;
3. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: -

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita:

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări online din data de 08.04.2020 au fost:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru, DINCĂ ILIE – Membru, GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru, HALLER ISTVÁN – Membru, JURA CRISTIAN – Membru, LAZĂR MARIA – Membru, SANDU VERONICA TATIANA - Membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui C.N.C.D. nr. 138 din 24.03.2020.

**ASZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte C.N.C.D.**

**Data redactării: 13.04.2020
M.L./A.B.**

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.